

Vakantie-ontmoeting: op de snelweg

Van Zwitserland naar Italië en via Frankrijk weer terug: het was een flinke ronde door Europa met onze eigen auto. Op de terugweg van San Remo naar huis reden mijn moeder en ik HEEL Frankrijk door. En daar, in een wegrestaurant langs de snelweg, raakten we aan de praat met een vrachtwagenchauffeur. Laten we hem Kees noemen. Het werd een gezellig etentje.

Kees had champignons naar Spanje gebracht, vertelde hij, en nu was hij op de terugweg met een vrachtje calcium voor Lille. 'Komen jullie nu uit San Remo? Daar rijd ik ook veel op. Daar halen we planten. San Remo is het Westland van Italië', zei hij. Inderdaad hadden wij heel veel kassen gezien langs de bloemenriviera.

Kees zei dat hij ons maar stoer vond, moedig zelfs, twee dames samen op weg door Europa. Nou, ja, stoer, moedig? 'Ach kom, het is niet meer dan gas geven in onze gouden koets', lachten wij. 'Gouden koets?' 'Zo noemen wij onze goudkleurige volkswagen wel eens', legde ik uit.

We namen afscheid, want Kees zou op die parkeerplaats blijven overnachten in zijn wagen. Wij wilden nog een uurtje doorrijden en dan een hotel langs de weg pakken. Buiten op de parkeerplaats zagen we inderdaad een grote wagen met champignons erop staan. Dat was natuurlijk Kees z'n wagen, kon niet missen. Daar zouden we naar uitkijken de volgende dag, want hij zou dezelfde kant opgaan.

We vonden inderdaad in een hotelletje langs de snelweg (best aan te raden!) en reden de volgende ochtend meteen weer verder. Het was rustig en we schoten goed op met 130 km. per uur. Veel vrachtwagens, maar niet één met champignons erop. Plotseling...toen ik de zoveelste vrachtwagen inhaalde, begon die te toeteren. Ging er iets fout? Nee, niks, maar waarom dan zoveel getoeter? Wacht..... zou het Kees zijn?

Het was geen wagen met champignons erop afgebeeld. Wat voor wagen was het eigenlijk? Nog eens even kijken.... ik pakte een afrit naar een parkeerplaats, en reed meteen de weg weer op, precies achter de vrachtauto die had getoeterd. We bekeken hem eens goed: een witte wagen, met Frans kenteken. Dat kon Kees niet zijn.....maar toen ik weer naast de cabine reed, begon hij weer enthousiast te toeteren. En toen ik ervoor reed, bleef hij seinen met licht. Champignons of niet, dit moest ONZE vrachtwagenchauffeur wel zijn: Kees! Die herkende natuurlijk moeiteloos die twee dames in dat goudkleurige autootje! We konden alleen maar zwaaien.... zoals het hoort in een gouden koets.

Schoonhoven, juli 2008.

Lucy Beker

www.bekertekstenredactie.nl